

Lieve gemeente,

Deze week las ik een boek van een ziekenhuispredikant. Als aardigheidje vertelde hij dat niet alleen gemeentepredikanten excuses horen over het niet kunnen bijwonen van een dienst. Als ziekenhuispredikant had hij een aardig lijstje:

- 'Het sneeuwt buiten en met slecht weer ga ik nooit naar de kerk' (de kapel van het ziekenhuis was weliswaar 1 verdieping lager.....)
- Een oude vrouw vertelde hem heel serieus: 'Op zondagmorgen ben ik meestal ziek'.
- 'De verpleegster wilde me niet uit bed halen', zo vertelde een patiënt tegen een vrijwilliger. Maar toen de vrijwilliger afscheid nam vroeg dezelfde patiënt: 'Als je naar de rookkamer gaat, wil je me dan even een duw geven?'
- Waar hij vreselijk om had moeten lachen was dat een patiënt zei: 'Als ik zing, word ik misselijk'.

Waar je al niet bang voor kunt zijn in een ziekenhuis!

God dienen thuis, in de kerk, in het ziekenhuis, God aanbidden.

Belangrijk principe van Gods koninkrijk. Laat ik proberen een omschrijving te geven.

Definitie: 'Het doel van aanbidding is komen voor God in gehoorzaamheid om Hem te loven, over Hem te horen, Hem te erkennen en ons leven Hem toewijden.'

Elke dienst is een ontmoeting met onze Here, die ons gevoel vervult, ons verlangen overtreft, onze mogelijkheid om dingen te doen vergroot.

Aanbidding is één van de meest vitale delen van ons christelijke leven en toch één van de meest verwaarloosde delen. Keer op keer hoor ik: je hoeft toch niet naar de kerk om God te dienen? Je kunt toch ook zonder de kerk? Dat is de grootste onzin die er bestaat. Als je hart recht is voor God, op God gericht, dan is aanbidding even natuurlijk als ademen.

'God, U bent mijn God! Dank U wel voor deze ademtocht. U bent het doel van mijn bestaan.' Dan zoek je plaatsen van aanbidding. En de kerk is dan een favoriete plek.

Er zijn er ook die zondag aan zondag komen, maar **nooit** God aanbidden. Daar maak ik me zorgen over. U bent lichamelijk aanwezig, maar uw *hart* is niet bij God. God is voor u ver weg, terwijl Hij zo dichtbij is. U komt naar de kerk, niet om God te zoeken, Hem te aanbidden, maar om andere redenen: sociaal, traditioneel, vanwege uw man/vrouw/vriend/vriendin/ouders. Dat is goed, maar mag niet de hoofdreden zijn. Het gaat in de kerk om uw hart, uw hart voor God. Geef je hart een kans, je diepste gevoelens, je grootste wens, je echte nood, je grootste geluk.

Zeg het tegen de Here Jezus: *dit is mijn verlangen, U prijzen!* Ook al beleef je op dat moment niets. Het *kómt*. Of wanneer je emotioneel wordt bij dit soort momenten. Het *mág*. Dat laat deze geschiedenis ons zien. Huil, vraag, schrei tot de Here Jezus.

Vergeet nu even wat andere mensen vinden, hoe ze kijken, wat ze zullen zeggen. Richt je helemaal op de Here Jezus. Hij maakt je 100 % gelukkig. Hij geeft heerlijke vrede.

Laat je gaan!

En dan bedoel ik: geef jezelf toestemming om naar de Here Jezus te gaan. Houd jezelf niet tegen. Dat hoeft niet!

- **Thema:**

Zeg tot Hem: Dit is mijn verlangen Heer Jezus!

- 3 delen: 1) De diepste nood lenigt Jezus.
2) De grootste blokkade is onze trots.
3) Ons grootste geluk is leven voor Hem.

1) We zien deze morgen naar een verhaal van een vrouw die de Here Jezus gaat aanbidden. Lukas noemt haar naam niet. Lukas geeft ons geen enkel woord wat ze gesproken zou hebben. Ze legt geen belijdenis af, geen 'ja', geen fluistering of roep om aandacht, zelfs geen gebed! En toch is zo duidelijk dat ze aanbidt. Haar daden spreken boekdelen. Haar gedachten gaan uit naar de Here Jezus, haar levensverwachting is op Hem. Hij is haar hoop, haar houvast.

En dat vult haar gedachten, haar gevoelens, haar hart en dat brengt haar ertoe dingen te doen die ze anders nooit zou doen, dat maakt haar vreselijk moedig en sterk. Dat maakt haar doelgericht! Náár Jezus, koste wat het kost.

Haar aanbidden van de Heiland is dan zo duidelijk, dat de Here Jezus haar ten voorbeeld stelt voor een bekend religieus leider. Die heeft aan woorden geen gebrek. Hij brengt echter van aanbidding niets terecht.

Elk Evangelie heeft een verhaal over het wassen van de voeten van de Here Jezus door een vrouw. Het gaat hier waarschijnlijk om dezelfde gebeurtenis. De link wordt hier gelegd met Jezus' lijden en sterven. Dat willen wij ook doen op deze zondag. Goede Vrijdag komt steeds dichterbij.

De Here Jezus is uitgenodigd in het huis van Simon, een farizeeër, zeg maar een soort predikant in die dagen. Waarom? Dat blijft in de lucht hangen. Simon gelooft niet echt in Hem, houdt niet van Hem, want hij verricht niet eens de normale gewoontes van beleefdheid, zoals: a) het geven van een begroetingskus, b) het wassen van de stoffige voeten en c) het geven van een verfrissend geurtje.

Simon ontvangt de Here Jezus bewust heel koeltjes:

- Welkom, hier heb ik een plek voor U.
- Voelt U zich vooral niet op Uw gemak.
- Afstand graag.
- Kom niet te dichtbij.
- Over mijn leven ga ik zelf, Here Jezus.
- In mijn agenda had ik nog net dit gaatje.
- Ik bepaal waar het gesprek over gaat.
- Neemt U maar geen initiatief.
- Ik heb de touwtjes graag zelf in handen.
- Begrijpt U? Nee? Geeft niet, als ik het maar snap.

Simon, wellicht herkenbaar voor u, jou en mij.

In scherp contrast met Simon, komt er een vrouw de kamer binnen, die op zoek is naar Jezus. Ze zal gehoord hebben dat Jezus een vriend van zondaren is. *Zij* hoort in dat rijtje thuis, ze erkent dat (hoort bij aanbidding) en gaat ermee naar Jezus.

Je hebt 2 soorten mensen: de ene groep is zondaar *en* erkent dat, de andere groep is zondaar en erkent dat niet. Bij welke groep hoor ik?

Deze vrouw heeft de Here Jezus nodig, haar hoop is op hem. En ze zoekt Hem. Jezus, vriend van zondaren, van slechteriken, van mensen die het doel in hun leven gemist hebben. En ze weet: mijn diepste nood lenigt Jezus. (zacht) En dan vindt ze Jezus. Dan breekt er iets van binnen. Ze staat daar bij zijn voeten. In die tijd lag men nl. aan tafel, ieder op een soort sofa, ook Jezus. En ze komt dicht bij zijn voeten en ze huilt, zomaar. Dat was ze niet van plan, maar niet te controleren, niet te stuiten, huilt ze en tranen vallen op de stoffige voeten van de Here Jezus. Tranen en nog eens tranen. Geen gezicht op die stoffige voeten. Wat moet ze? Ze knielt neer aan Jezus' voeten en droogt de tranen af met haar haren. Maar intussen blijft ze huilen, vallen er tranen, droogt ze die. Het was niet de bedoeling, maar ongepland wat ze de voeten van de Here Jezus. Dan kust ze die; er staat hier een woord wat steeds weer opnieuw kussen betekent. En tenslotte breekt ze een flesje mirre open en zalft ze met mirre, een kostbare, heerlijk geurende vloeistof, de voeten van Jezus. Dit is aanbidding! Here Jezus, U bent het helemaal voor mij! En terwijl de zoete reuk van haar offer de ruimte vervult, of je het nu wilde of niet; onweerstaande de liefde van deze vrouw voor de Here Jezus zich aan je opdrong, in je neusgaten kroop, zullen alle ogen richting de Here Jezus gegaan zijn.

Hij leek niet ondersteboven te zijn van deze toewijding; Hij was niet verlegen met deze demonstratie van liefde. Waarom zou Hij? Wat zij deed was aanbidden. Zonder woorden, maar oorverdovend zei ze: Here Jezus, U bent mijn verlangen! U bent het waarvoor ik wil leven. En wat kostte dat deze vrouw veel!

- 1) Het was een *dure parfum*. Volgens Marcus' verslag ongeveer een jaarverdiens. In 1 jaar verdiend, in 1 moment weggegeven. Bijzonder kostbare zalfolie gold in die tijd als een soort spaartegoed, een belegging. Hier: het beste van het beste: voor Jezus (uiterste, hoogste, my utmost for The). Een tastbaar bewijs van haar liefde, toewijding en verering.
- 2) Wat kostte het een *nederigheid*, om de vieze voeten van de Here Jezus te kussen, te drogen met haar haren (nederig, dan doe je het).
- 3) Wat kostte het blikken ondergaan van *verwerping en verachting*: dat doe je toch niet! Hier kom je toch niet! Je bent hier niet gewenst, niet uitgenodigd.

Het interesseert haar niet. Haar verlangen om de Here Jezus te aanbidden is sterker dan haar angst. Haar liefde voor de Heiland vulde haar hart. Ze zag de Here Jezus alleen. Al het andere was bijzaak.

Voor iedereen? Nee, niet voor Simon. Simon ergert zich vreselijk aan wat er gebeurt in zijn huis, in zijn kerk. Hij denkt: "Indien deze de profeet was, zou Hij wel weten wie en wat deze vrouw is, die Hem aanraakt: dat zij een zondares is".

Simon is aan het oordelen:

- Als Jezus een profeet was, wist Hij het karakter van de mensen.
- Als Jezus wist dat deze vrouw een zondaar was, zou Hij met haar niets te maken willen hebben.
- Als Jezus een ware leraar was, zou Hij haar niet toestaan Hem aan te raken.

Logisch toch?

Het probleem met logica is hetzelfde probleem als met computers: de betrouwbaarheid van je output is afhankelijk van de betrouwbaarheid van je input.

Jezus wist het karakter van de mensen; Hij laat dat Simon zien door zijn gedachten weer te geven (terug naar 3x veranderen).

‘Simon, we moeten hier eens over doorpraten. En het komt kort en goed hierop neer: je hebt zondaars die weten, belijden dat ze zondaars zijn, en je hebt zondaars die niet weten, ontkennen zondaar te zijn.’

En dan vertelt de Here Jezus de gelijkenis van de 2 mensen met een schuld, de ene een kleine (50 denari, schellingen, 1 denari = een dagloon) de andere een grote schuld (500 denari). Beide krijgen hun schuld kwijtgescholden. Wie zal de meeste liefde betonen?

“Ik veronderstel, zegt hij – hij is bang ergens in te trappen - ik veronderstel aan wie hij het grootste bedrag heeft kwijtgescholden.” “Heel goed, Simon”, zegt Jezus.

Het goede nieuws is: vergeving is voor iedereen, of je nu veel of weinig zondigt, grote of kleine zonden doet. Maar het heeft wel een prijs: 500 en 50 is 550 denari of schellingen. Als God zegt: ik vergeef je! Dan heeft dat het leven van zijn Zoon Jezus Christus gekost. De schuld van de zonde moest betaald worden. Die betaalde Jezus, zodat u, jij en ik het niet hoefden te doen in dit leven of in dit leven na dit leven.

De conclusie voor Simon is helder: hij heeft een zelfde probleem als de vrouw: een keurig mens of een notoire zondaar hebben alleen een gradueel verschil. Maar beiden kunnen niet zelf betalen. En veelal zien keurige mensen dat moeilijker in dan losers, criminelen, echt slechte mensen.

De Here Jezus houdt Simon dan een spiegel voor:

- Je houdt me op een afstand Simon, terwijl deze vrouw door de knieën gaat.
- Je houdt de touwtjes van je leven vast in handen, deze vrouw wijdt zich helemaal aan mij toe.
- Je leeft voor jezelf, je status, je eigen belang Simon, deze vrouw leeft voor mij, aanbidt mij.
- Jij vindt deze vrouw maar niks, maar ik stel je haar tot voorbeeld. Waar jij Simon, liefdeloos bent, is zij vol liefde. Waar jij mij beleefd afwijst, daar verwelkomt zij mij voor de volle 100%.
- Simon, jouw grootste blokkade is je trots, je veroordelende manier van denken, je hebt geen berouw, althans het is niet groot genoeg om naar de Here Jezus te gaan. Je hebt geen liefde voor mij, althans meer houd je *tegen* om die te uiten dan dat het je stimuleert.

Dan keert de Here Jezus zich tot de vrouw, vers 47:

Haar zonden zijn haar vergeven, want zij betoonde veel liefde. Dat wil niet zeggen dat zij haar vergeving verdiende met haar liefde. Maar liefde is wel de natuurlijke reactie op Gods gave van genade in Jezus Christus. Liefde tot Jezus Christus. Glorie voor Jezus. Liefde die zich uit in woorden, zonder woorden, in daden, houdingen, ogbewegingen, lichaamstaal.

Aanbidding in de dienst en buiten de dienst. Aanbidding als een houding, een houding van ontvangen door de Heilige Geest en het uiten daarvan.

Psalm 23: U zalft mijn hoofd, mijn hart en handen met olie, mijn beker vloeit over.

Dat wij, u, jij en ik mogen overstromen van aanbidding. Jezus Alleen. Jezus helemaal.

Want: aan Uw voeten Heer, is de hoogste plaats. Amen.

